

VÉRZIK A SZÓ

GOBBY FEHÉR GYULA

ALSÓKABOL

Mikor a bábaasszony meglátta, felsikoltott. A feje olyan volt, mint egy túlérétt citrom. Sárga és fonnyadt. Senki se kóstolta meg, de biztosan tudható, hogy nem volt savanyú. Keserű volt. S minél tovább érlelte az idő, annál keserűbb lett. Ezért szeretett nevetni. Akkor is jót röhögött, mikor rájött, hogy Alsókabolon született. Ezt csak az anyakönyvvezető és a jegyző tudta. A faluban mindenki koviljinak nevezte magát.

SZLATKÓ

Szeretett üldögélni a porban. Szerette nézni, mikor az anyja mosdatta a szomszéd kis Milant. Szerette, mikor Milan édesanyja szlatkóval kínálta. Először nem szóltak rá, hogy a szlatkóból a szerb családokban csak egy kanállal szokás venni, de miután két üveggel megevett, közölték vele, hogy még neki sem jár ekkora mennyiség. Megkérte az apját, hogy rendeljen egy kocsi dinnyét Milanéknak, legyen jövőre elég szlatkó a házban. Legjobban ugyanis a dinnyehéjből készült szlatkót szerette.

PETERDY UTCA

A budapesti Peterdy utcában hirtelen fölfedezte, hogy költő lesz és forradalmár. Nagyon elégedetlen volt a piciny albérleti szobával, ahová hármásban költöztek apja halála után. Jóska álmában mindig lerugdosta az ágyról, ezért egy álmatlan hajnalon kijelentette, hogy ezt tovább tűrni

lehetetlen. Először verset írt a dologról, amelyet beküldött a Nyugatnak, de Osvát később letagadta, hogy az a levél, amely a világ igazságtalanságáról szól, egyáltalán megérkezett a szerkesztőségbe. Késő délután beiratkozott a forradalomba, többé nem volt hajlandó egy ágyban aludni valakivel, aki majdan Sydneybe költözik.

EGY CSERÉP VIRÁG

Egy nap megkérdezte Jóskát, mit vegyenek édesanyjuk születésnapjára. Mit tudom én. Mondta Jóska. Te vagy a költő, írdál valami szépet. De nem jutott eszébe délig semmi. Akkor lopott a házmesterék ablakából egy cserép virágot. Mivel Jóskának még ez sem jutott eszébe, közösen adták át a virágot a mamának.

VARGA ÚR

Az úrra-írta Varga úr tanította. Bajuszos kényúr. Nádpálcás. Erős. Büszke. Leginkább elbírt a hatévesekkel. Megtanulták, hogy úr-ír. Pedig nem úr, jaj, nem úr, aki ír. De mire rájött erre, már régen írt. Később is ezzel bíbelődött.

SOK A PRÓFÉTA

Önmaga után legtöbbet az Istennel bajmóldott. Először meg volt győződve róla, hogy van. Később nyilvánosan is megesküdtött, hogy nincsen. Még később az eredmény döntetlen volt, de verseket ekkor is írt Hozzá. Csak az bántotta, hogy a többiek se tudják, mit higgyenek. Viszont mindenki mondott erről valamit. Ezért fogalmazta meg, hogy szerinte túl sok a próféta a földön. Talán ez az oka, hogy az emberek ide-oda költöznek a világban. Mert rájöttek, hogy senki se próféta a saját hazájában. Röviden profiknak nevezte a sok fogadatlan prófétát. Akkor meg azon kellett töprengenie, hogy van-e valódi különbség a profik és az amatőrök között. Egy ideig kijárt a meccsre, de aztán úgy döntött, hogy a Vojvodina játékosai úgy kapják a fizetésüket, mint profik, viszont úgy játszanak, mint az amatőrök. Sajnálta, hogy az irodalomban nem ez a helyzet. Aki úgy ír, mint egy úr, azaz profi módon prófétál, az is csak annyit kap, mint egy amatőr. Amint ez eszébe jutott, megint megírta, hogy sok a próféta. De arra nem jött rá, mit kellene ez ellen tenni. Kínjában Istenhez fordult. Többen is hallották a Magyar

Szó szerkesztőségében, mikor pártértekezlet alatt azt suttogetta, hogy itt aztán az isten se tudja, mit kellene tenni.

ADY VOLT, AKI LÉDA

Vagy Léda volt, aki Ady. Lelkesen írta az Ady-verseket. Csupán akkor csodálkozott, mikor Osvát megkérdezte tőle, miért írta rá a nevét a mestertől hozott szövegekre. Osvát ezért nagyon megfenyegette. Föl akarta happolni a mester tiszteletdíját. Vádolta Osvát. Pedig tudhatná, hogy az irodalmi kérdésekben milyen érzékeny a mester. Mindenféle díjakat lehet osztani a mester jelenlétében, de a tiszteletdíjat csak neki szabad adni. Kénytelen volt eltérni, hogy versei Ady Endre álnév alatt jelenjenek meg. Erről nagyon nehezen szokott le. Még évek múlva is kísérté a jellegzetes Ady-hang. Néha éjjel is felébresztette. Különösen akkor zavarta a dolog, mikor nővel hált. Mert zörgött alattuk az avar. Már a gondolatra is fel-felnyögött. Héj, a násza zavarón! Inkább ágyban, párnák közt szeretett volna hálni. De nemcsak ez az egy gondolat bántotta. Zavarta a vak ügetés is, amit a hajdani, eltévedt lovas kopogott. Olyankor riadozott láncolt lelke. Egy időben nagyon keveset aludt. Ettől élményei fokozódtak.

LÁNG A PARAZSA

Elvesztette a forradalmat. Egy darabig megvolt neki, tudta azt is, hova tette, de elég gyorsan elveszett. Olyan zavaró körülmény volt ez, ami őt Rómába zavarta. Ott világcsavargott. Egy ideig ebből élt, de aztán újságíróskodni kezdett. A csavargásért jobban fizettek. Bécs, Róma, Szabadka. Kedvelte a világvárosokat. Kereste a forradalmat. Később rájött, hogy az tűz, amelynek láng a parazsa. Eleinte csutkával fűtött, de megkomolyodott, és rátért a szénnel való tüzelésre. Szabadkán sokáig nem lehetett kokszot kapni. Viszont volt krekai szén meg volt kolubarai is. Néhány év múlva fölismerte, és meg is fogalmazta: *Ebben a városban ákác van . . .* Ilyen kényesen írtak abban az időben. Szenteleky is ákácokról írt. Ebből is látszik, hogy költőink milyen mélységesen átérezték a fűtési gondokat.

EXPRESSZIONISZTIKUS VONÁSOK

Na, ide figyeljete! Az expresszionista líra: az imperializmus széthulló világában magára maradt ember lázas kiáltása a másik emberért. (Lásd: Az expresszionizmus. Gondolat Kiadó, Budapest, 1964, 68. oldal.) Ilyen egyszerű ez a dolog. Ha ennyit se tudtok megjegyezni, szégyelljétek magatokat! Gál László lírája is expresszionista vonásokkal gazdagodott. *Megcsókoltam Blankát, aki szőke volt és nagyon furcsán kacarászott.* Már hogyne kacarászott volna, mikor az egész expresszionizmusból azt vette észre, hogy ez a Lacika, ez a kedves ember, állítólag szerkesztő meg költő, na, szóval ilyesféle, érted, egy nagyvilági lény, üvölt érte, ha nincs mellette öt percig, érted drágám, öt perc és már lázas kiáltásokat hallat a másik emberért. Néha direkte meg is mondja, hogy mit akar. Add ide azt a csókos szád, most a lábad közét akarom, te illatos kehely, te fehér Kárpátok, tte megmászandó dombocs. És utána olyan eredeti dolgokat mond, miközben papírfecnikre firkál. Aszongya: *Sugárzó akkordokat kerül a költő, csöveken nyomul át, veri a dobot hangosan . . .* Hát ezek bizony vonások. Majd később tanulmányozzák a tanárok. Most ne veszítsük tovább az időt, Lacika. Itt a dombocs, nyomás, ahogy az elébb mondta, elő a vonásokkal, cselekvés, tevékenység, mozgás, lendület, fonódás, nyögés, csúszás, mászás, kapaszkodás, iram, uram, Urambocsá!

AZ EMBERI LÉTEZÉS SZORONGATOTT TÜNETEI

Akárhogy is kerülgetjük a dolgot, voltak neki politikai célzatai. Ez is egyéni verete volt. Költői reflexeket adott a kínai–japán háborúnak, a spanyol forradalomnak, az angol–ír konfliktusnak, az olaszországi és németországi fasizmusnak, az amerikai fajüldözésnek, Ausztria megszállásának meg a magyarországi eseményeknek is. Később ezek is adtak veretet neki. Kapott volna még, de időben megszökött. Lásd. világcsavarg, elv. forrad.

VICC- ÉS KERESZTREJTVÉNY UJSÁG

Harminchárom évesen jött rá, hogy a világ egy nagy Grimasz. Ezért 1935. március elsején megindította egy Búzás László nevű druzsájával mint vicc- és keresztrejtvény ujságot. Jótékony történelmi homály fedi, melyikük írta rövid u-val azt a szót, hogy újság. Talán a nyomdász. Rövid u-val írta mind az újvidéki, mind a szabadkai nyomdász. A nyelvi lektorok

intézményét csak később vezették be. Rengeteg vicc van az ujságban (vigyázat: rövid u!), néhány rejtvény meg néhány kereszt. Ekkor keletkezett az a híres mondás: *A Grimaszból nem lehet megélni.* (Ha már a történelmet emlegetjük: eredetileg azt mondta, hogy *Így kell megélni Grimaszból*, de ezt a megállapítást már az első havi elszámolás után korigálta.) (Nem tévedés, másik zárójel! Még valami eszünkbe jutott. Ezt a mondást választotta mottónak a jugoszláviai magyar színészek társasága, de ezt a társaságot, mottóstul azonnali hatállyal megszüntették.) (Nem tévedés, harmadik zárójel! Nem jutott eszünkbe semmi, de idézhetjük a költő Zsír tábornok és a többiek című verséből azt a két sort, amely fényesen illusztrálja a Grimasz kereseti lehetőségeit:

A stelázsín horpadt stanicli-sor,
Liszt tábornok nyomát belepte már a por . . .)

A GYALOG

Tűnődve néztünk fölfelé. Az isten keze bármelyik pillanatban értünk nyúlhatott, s akkor lépni kellett a pályán. Hiába dekkoltunk szerényen, a fönti kéz harcba lökhetett akármelyikünket, s annak még szerencséje volt, akit hátulról védtek a többiek. Aki egyedül maradt, az leginkább gyorsan hősi halált halt, meg sem szökhett az ellenség kezétől. Tudtuk, isten lehetővé teszi a bátraknak, hogy hatalmasat ugorjanak a ranglétrán, ha derekasan helytállnak. Mesélték, hogy egyesekből igaz futó lesz, másokból lovas tiszt, még az a lehetőség is fönnáll a sors kegyeltjei számára, hogy vezérek legyenek, esetleg eldöntsék a csata sorsát. Úgy tettünk, mint aki nem hisz e mendemondákban, de mindannyiunkban kalapálni kezdett a verő. Istenem, ha egyszer vezér lehetnék. Micsoda pompa, micsoda tisztelet övezi a vezért, s a lehetőségei is szinte végtelenek. E kilátás tartotta bennünk a lelket, s ha belül reszkettünk is, álltuk a sarat. Minden gyalog tudja, ha egyszer vezér lesz, szabad az út. Rohanhat végig a mezőn, akár átlósan is a végeken, jobbra is meg balra is, és végre üthet. Ütni fogok. Ha én parancsolok, nincs kímélet. Ütni kell, hogy vezér maradhassak. Ütni kell a végső győzelemig. Ütni fogok. Ütni.

Laci bácsi tűnődve nézett lefelé. Valamikor nagyon szeretett sakkozni a Forum-klubban. Most meg egyre gyakrabban vette észre magát, elkezdte utálni a bábokat. A sok tülekedő, perlekedő, gyilkos hajlamú tisztet, meg az első frontvonalba tolt sunyi, hallgatag, életéért reszkető gyalogot. Mind nyüzsgő a táblán, mind előrébb akar jutni, mind győzni

akar. Figyelte őket, de legszívesebben nem nyúlt volna hozzájuk, kezét se fogott volna velük, ha mer. Az anekdota szerint egyszer sakkozás közben nem állta meg, s megkérdezte egy volt íróársát. Te miért mentél el politikusnak? Mire az őszintén válaszolt. Rájöttem, hogy Ivo Andrić már nem lesz belőlem. (Andrić volt akkoriban a csúcs. Friss Nobel-díja tündökölt.) Laci bácsi nem sokáig hallgatott. Lehet. Mondta. De Tito se lesz belőled.

Van, akinek tetszik ez az őszinteség. Van, aki nem szereti az anekdota alkalmazását az irodalomban. Van, aki kétségbe vonja a történet megtörtént voltát. Tény, hogy az igazmondás jellemző Laci bácsira. Tény, hogy említett íróársunkból nem lett Tito. Tény, hogy ma már egyre kevesebb embert érdekel, ki volt Tito.

VÉRZIK A SZÓ

A szavak egész életében látogatták. Nappal úgy tűnt, érthető, tanulható, meghódítható szavak jönnek hozzá, este azonban szörnyekké váltak, kínozták, gyötörték, becsapták.

Édesanyjának megköszönte, hogy Koviljon magyarul mesélt neki. Annak ellenére, hogy *Bizony Koviljon nem aludtak és nem ébredtek a magyar dalon*, de ő egész életében magyar dalokon aludt és ébredt és sírt és nevetett és írt és olvasott és keresett és adakozott és ajándékozott és szerelmeskedett és hízelgett és alázatoskodott és hencegett és élt. Egy életet leélt a magyar szavakon. És egy életet kapott a magyar szavakon. És egy élet még bizonytalan. De az is magyar szavakkal. Amin nem változtathat már senki. Ha lesz még Gál László, akkor magyar szavaival lesz.

Egyszer ugyan azt hitte, *papírsárkány a szó és felrepül*, de aztán lemondott erről, mert találkozott egy vak szóval a sarkon, és senki sem segítette át a forgalmon, és a vak szó szerencsétlenül járt. Ekkor megállapította, hogy *Akárhogy mondják, akárhogy érzik, a szó, ha bántják, vérzik*.

Ha a tudásnak vannak sarokkövei, maximái, életelvei, jeligéi, tanulságai, értékei, örök tanai, akkor Gál László fölfedezte saját tudását. Mert számára a szó vérzett. És amíg lesz olvasója, azok számára is ilyen érzékeny, sebezhető, óvni való, érték és kincs lesz a szó. Aki Gál Lászlót olvassa, az tudja: a szó vérzik.

A SZÓ VÉRZIK.

A SZÓ VÉRZIK.

A SZÓ VERZIK.

A SZÓ VÉRZIK.

Tulajdonképpen barát a szó. S testvér veled. Azt mondhatnánk, a szó: szeret. De hát erről sok mindent mondhatnánk, viszont nem kell éppen mindent nekünk mondanunk, mert azt már Gál László kimondta. Nekünk csak saját szavainkat kell kimondanunk. Anyánk szavát. Apánk szavát. Testvéreink szavát. Életünk kulcsszavait. Emlékszavakat. Jelentős szavainkat. Múltunk és jövőnk szavait. Gyermekeink első szavait. Unokánk szavait.

Jaj, mennyi szó vár ránk.

Jaj, milyen szép szó vár.

Igazi szóvár.

Lelkünk vára ez a szóvár.

Néha vérzik.

Ahogy a szívünk.

Ahogy a testünk.

Ahogy a bőrünk.

Ahogy emberségünk.

A SZÓ VÉRZIK.

Ha vérzik, magunk vérzünk.

Ha vérzik, mi vagyunk az okai.

Ha vérzik, védjük.

A szó simogathat is.

A szó szerethet is.

A szó ringathat is.

A szó híd.

A szó érzelem.

A szó gondolat.

A szó méz.

A szó meleg.

A szó szín.

A szó tett.

A szó akarat.

A szó álom.

A szó a világ.

AKKOR KELL BÍZNI, MIKOR NEM LEHET

Gál László csak egyszer lett öngyilkos életében. Pedig lehetett volna többször is. Bácskában divat az öngyilkosság. Nem követte a divatot. A behívókat követte. Munkásszázad Topolyán. Munkásszázad Zomborban. Bácskerteszen. Bustyaházán. Magyar királyi közérdekű munkák. A munkát elvégezte, a börtöntől félt. Mikor szóltak neki, hogy koholt vádak alapján le fogják tartóztatni, mérget ivott. Nem férfias cselekedet. Nem pisztoly. Kardjába dőlhetett volna. Talán egy költő még megengedheti magának? Líra? Expresszionista vonások? Nem találta a kardját? Még ezt a kis lírai kilengést se nézték el neki. Megmentette a felesége. A matematikatanárok sohasem lesznek öngyilkosok. Keserves hetek után épült fel, s rögtön várta a munkaszolgálat öröme. Tankcsapda. Sínek pucoválása. Állj vigyázzba, ha velem beszélsz, te büdös zsidó!

Pedig 1941. március 30-án még megjelent a Grimasz, s benne egy vers:

*Mert akkor kell bízni, mikor nem lehet
(akarát és erő, dac és csakazértis)
ennyi az egész.*

De sokkal több volt az egész. Mert még csak aztán jött az egész. Mindenféle jött. Zúr és zavar. Háború. Embervadászat. Szökés. Félelmek. Éhezés. Út a haláltáborba. Kétségek.

Tulajdonképpen mindennap öngyilkosok lehetnének.

Van jogunk megítélni Gál öngyilkosságát?

Ne ölj. A parancs örök.

Magunkra is vonatkozik?

NARANCS

A citromképű ember később a narancsról írt.

*Ha békét mondok, narancsot érzek,
Aranysárgát, illatost, puhát.*

A narancs az európai gyerekek számára a gazdagság jelképe. Aki megengedheti magának, hogy narancsot egyék, az boldog. A szocializ-

musban megparancsolta a vezetőség, hogy az állami gazdaságokban narancsot termeljenek. Azóta ismert a magyar narancs.

A költő még nem tudhatta, milyen a magyar narancs. Magától volt keserű.

ÚJSÁG

Az Egységes Vajdasági Népfelszabadító Front propagandaosztálya Újvidéken megszervezte a magyar napilap szerkesztőségét. Első száma katolikus karácsonykor jelent meg. Ez volt a Szabad Vajdaság. Aztán ez megszűnt.

A Magyar Szó négy alapítójának egyike volt Gál László. Pártparancs kötelezte rá. De a szívét is az alapba tette. A lapba tette. Irodalmi szerkesztő elvtársnak hívták. Nemigen engedték irodalommal foglalkozni. Traktorokról írt verseket. Később mesélte: őszintén. Hitt benne, hogy új világot kell építeni. A csalódás örök motívuma. A csalódás motívuma örök. Örök a csalódás motívuma. A motívum csalódása. Örök?

DÖRMÖS ROSSZKEDV

Sok ember lakott benne. Írásaiban kettő veszekszik. Dörmös rossz-kedvű az egyik, szélesen kacagó a másik. Nem lesz tavasz. Mondja a Dörmös. Áprilist jár velünk a világ. Mondja a másik. Süllyed, süllyed a fekete hajó. Mondja a Dörmös. A szív megújul. Mondja a másik. Már felejteni is felejték. Mondja a Dörmös. De futni futni futni mégis. Mondja a másik. Talán még a földet is elérjük. Ezen kacagni lehet. Nevető könyv.

VIRÁGOK

Az útját virágok övezték. A tulipán vörös száját kitátja. A sárga váza látja. A tulipán halála. A muskátlikat külön kedvelte. Szép ausztrál városban haldoklott az édesanyja, az ablakában muskátli volt. Nem locsolta meg. De itthon az erkélyen hét muskátli volt. Hét muskátli hét cserépben. Azokat mégiscsak locsolni kellett.

A KÖLTŐ VIHAROS SZERELMI ÉLETE

Kacarászó meg vihogó lányok. Feketék, barnák meg szőkék. A költő negyvenöt évig hűségesen szerette a feleségét. Nem kis szerelmi telje-

sítmény. De Böske néni is szerette őt! Ez a teljesítmény mérhetetlen. *megbántad-e kérdezem tőle.* Kérdezte a költő. De nem tudjuk, mit felelt Böske néni. Azt viszont tudjuk, hogy e házasság a szerelem melyik alaptételén nyugodott, mert ezt egy látomásos, őszinteségi rohammal kísért, viharos feltárulkozásban megírta a költő. *négy kezünk az ő két keze volt.* Aki meglátogatta őket, tudta, hogy csöndben, sok szó nélkül, kitartóan szeretik egymást. Hova lett Blanka? Ki tudja, mi lett Blankával? Hány Blankát kellene keresni kitartó irodalomtörténészeinknek? (Férfisovinizmus: Meg is számolt Mehemed háromféle tehenet.)

ÚJ VILÁG

Egyszer azt üzenté a fiataloknak:

*az új világban mézet iszunk csak
sütkérezünk virágos réten
napsugárból szótt szőnyegen.*

ÚJVIDÉK

Nem tudott megszokni sehol. Talán, ha Alsókablon hagyták volna? De Budapestre került. Bécsbe. Rómába. Szabadkára. A munkaszolgálatos útvonalat ne számoljuk. Legtöbbet Újvidéken élt. *és mindig új és mindig idegen.* Másik kontinens? Ausztráliában se akart megmaradni. Belekerült Újvidék város Enciklopédiájába. Hatodik füzet. Tizenkilencedik oldal. Ott mosolyog. Nincs hova menni.

KOR

*Az ember mindig fiatal
Csak belehal*

VALLÁS?

nem hinni szörnyű hit

POPOVICA

Csúcsra jutott a költő. Az ég magasáról szemlélte a lenti világot. Popovicáról szerette meg Újvidéket. *lent messze lámpa hunyorog. A LÁMPA MÖGÖTT KI ÜL?* Még onnan az ég magasából se lehet tudni, hogy

ki ül a lámpa mögött. Pedig hány humoreszket írt, hány rádiótréfa szólt az Elektrovojvodina Villanygazdasági Közvállalat áramszolgáltatásának hiányosságairól. Hol volt áram, hol nem volt. Szerencsére ez ma már nem így van. Ma hol van áram, hol nincs. De a lámpák mögött ma is ülnek. És a lámpák előtt is. Sőt. Alatt. Mellett. Fölött?

lent messze lámpa hunyorog

Fönt is hunyorgott Popovicán, mert a költő szinte kizárólag csak éjjel dolgozott. Mikor estefelé megnőtt az árnyék, bekapcsolta a lámpát. Ha volt áram, verset írt. Ha nem volt, kigondolta a legújabb tréfáját a villanyhálózat számlájára. Sohasem becsülte le a humoristák tevékenységét. Művelte. Hosszan. Egész életében. Úgy érezte, az irodalom beleszól az életbe. Javítja. Hatással van rá. Ha megírja, hogy nem ég, majd égni fog a lámpa. Megírta. Ma sem ég mindig. Megírjuk. Hunyorog.

HIT

sok volt a hit bennem azért csalódtam

ÖREG LEGÉNY

Öregnek született. Fiatalon halt meg. Varga tanító bácsi megtanította írni, de nem a helyesírással volt baja. Rájött, ha mindent kisbetűvel ír, ha pontokat nem tesz ki soha, akkor sokkal könnyebb dolga van. Ettől függetlenül volt mindig baja a helyes írással. Mindig menni akart. Menni futni tenni írni élni élni élni. Expresszionista vonások? A végén megállapította, hogy Koviljról hetven év alatt eljutott Újvidékre, azaz minden áldott nap egy folyómétert tett meg. Nem volt túl elégedett.

Rengeteg baráttra tett szert. Nem hagyták el soha. Nyitogatták az ajtaját, a csikorgástól nem tudott olvasni sem. Miközben eltüzelte az ajtót, akkor is csikorgott. A halott barátok jöttek.

Blankának csókot lopott az ajkáról minden áldott nap. Blanka szöke volt, de csókot lopott a feketék és a barnák ajkáról is. Nagy pernahajder volt naponta. Olyankor nem figyelt az ajtóra.

Megfürdette nyelvét illatos óborban. A törkölyt jobban szerette. A Horgász-szigetet otthagya, mert a barátok rengeteg italt hoztak, s azt mind meg kellett inni. Nem bír csókot lopni az ember, ha folyton részeg.

Se kártyázni, se sakkozni nem bír. Írni sem bír. Úr ír. Varga bácsitól visszakövetelte az iskolabéért.

Az öregséget nehezen viselte. Öregnek született. Vacak sors. Az öregek ugyanis nem fiatalok. Vánszorognak a halálig. De azért az öreg legény is megváltaná a világot. Még akkor is, ha az eltűzelt ajtó nyikorog.

Lenn meg a lámpa hunyorog.

Mindig ember akart lenni.

Többet akart.

ÁLMOK

az álmokat itt nyesni vágni kell

GOMBÓC

Volt egy csupa szeretet kiskutyája. *egy kicsi kutya mellett nagy az ember* Ő nem futott a nagyság után. Ha tekintetbe vesszük, hogy hetven év alatt huszonhárom kilométerre jutott, akkor egyáltalán nem futott. De a kiskutya futott utána. Ő meg fújta rá a füstöt. Zeta Ibar Morava. Az ország folyói. Cigaretták. Elfújta őket a szél. A kutya fintorgott a füsttől. De eljutott a mennyországba. Ahova nem ér el cigarettánk füstje. Ahová mi sem érünk el soha. Hiába is ugatunk.

KÖRBE-KÖRBE

*az emlékeim közt lapozgatok
mert ideje már becsukni a könyvet*

SZÁMADÁS

mert ideje szépen elköszönni